

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobců: **a) M. G.**, zastoupená JUDr. Karlou Návedlovou, advokátkou se sídlem Wolkerova 1140/2, Bílovec, **b) J. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Obec Dolní Bečva**, se sídlem Dolní Bečva 340, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2021, č. j. 10 A 138/2019-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 6. 2019, č. j. 250/2019-31-4, ministryně pro místní rozvoj (dále jen „ministryně“) podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k rozkladu osoby zúčastněné na řízení (dále též „stavebník“) zrušila rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 12. 2018, č. j. MMR-26348/ 2018-83/3632 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a řízení zastavila.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně původně zrušil v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 19. 3. 2018, č. j. KUZL 55383/2017,

sp. zn. KUSP 51837/2017 ÚP-S (dále jen „rozhodnutí KÚZK“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 6. 2017, č. j. MěÚ-RpR/11009/2017, sp. zn. MěÚ/Vyst/08685/2017/Hr, o umístění stavby a o změně využití území pro záměr rozšíření hřbitova v Dolní Bečvě na vyjmenovaných pozemcích (dále jen „záměr“ a „rozhodnutí stavebního úřadu“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně dále věc vrátil krajskému úřadu a určil, že účinky prvostupňového rozhodnutí nastávají dnem, kdy nabylo právní moci.

II.

[3] Žalobci podali proti rozhodnutí ministryně žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 22. 2. 2021, č. j. 10 A 138/2019-72.

[4] Městský soud konstatoval, že sice obecně nelze pominout, že k žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území musí být přiložena dokumentace vyžadovaná v § 86 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, což v projednávané věci v takovém rozsahu splněno nebylo. Současně je však nesporné, že v posuzovaném případě byly podány dvě žádosti o vydání územního rozhodnutí, přičemž k jedné z nich byla kompletní dokumentace pro vydání územního rozhodnutí přiložena. Z obsahu dokumentace přiložené k žádosti o umístění stavby přitom vyplývá, že po obsahové a formální stránce splňovala taktéž požadavky na dokumentaci, která má být přílohou žádosti o změně využití území. Městský soud je toho názoru, že pokud dokumentace, přiložená k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby obsahově dostačovala i k projednání žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území, nelze shledat žádnou vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí v tom, že stavební úřad nevyžadoval od stavebníka předložení další v podstatě obsahově totožné dokumentace. Za popsané situace by trvání na požadavku předložení další dokumentace, která by se obsahově v rozhodných parametrech nelišila, představovalo nepřiměřený formalismus a postup v rozporu se zásadou procesní ekonomie a zásadou rychlosti řízení. Pro ochranu práv žalobců v územním řízení a řádný postup stavebního úřadu na podkladě dostatečně zjištěného je podle městského soudu zásadní, zda předložená dokumentace poskytovala dostatečný podklad pro rozhodnutí, a zároveň zda bylo účastníkům řízení z dostupných podkladů zřejmé, co stavební úřad v územním řízení projednává, aby proti záměru mohli smysluplně uplatnit vlastní námitky či připomínky. Žalobci však v žalobě neuvedli, v čem konkrétně nebyla předložená dokumentace dostatečná, co v ní z hlediska požadavků pro naplnění podmínek územního rozhodnutí chybělo, v jakém směru neposkytovala dostatečný podklad pro rozhodnutí o změně využití území, či že by jim nebylo zřejmé, v čem schvalovaný záměr spočíval, a že se tak proti němu nemohli účinně bránit. Není tedy patrné, jak absence samostatné dokumentace pro rozhodnutí o změně využití území zasáhla do veřejných subjektivních práv žalobců. Shodné úvahy se pak podle městského soudu uplatní i k namítané skutečnosti, že stavebník podal pouze část A formuláře žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území, nikoliv část B, která obsahuje výčet možných příloh, přičemž ve větší části se popis možných příloh k oběma žádostem shoduje.

[5] Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že stavební úřad nedostatečně vymezil předmět územního řízení v oznámení o zahájení řízení a ve svém rozhodnutí. Podle jeho

pokračování

názoru již ze samotného oznámení o zahájení územního řízení žalobci získali poměrně přesnou informaci o předmětu řízení. Jednak věděli, že byly podány dvě žádosti – o rozhodnutí o umístění stavby a o rozhodnutí o změně využití území, jednak věděli, o jakou stavbu se jedná (rozšíření hřbitova v Dolní Bečvě) a z jakých stavebních objektů se skládá a konečně věděli také, na jakých pozemcích bude umístěna. Rozsah stavby (záměru) tedy musel být žalobcům velmi dobře zřejmý.

Městský soud nesouhlasil ani s názorem žalobců, že v oznámení o zahájení řízení musí být popsán i vliv stavby (záměru) na okolí. Takto specifický požadavek není pro oznámení o zahájení řízení výslovně předepsán žádným právním předpisem. Žalobci nicméně mohli z oznámení o zahájení řízení vyrozumět, že se jedná o rozšíření hřbitova a že záměr bude umístěn i na pozemku, který bezprostředně sousedí s jejich pozemkem. Již z toho lze z pohledu žalobců alespoň obecně vyvodit, jaký vliv může mít záměr na jejich zájmy. Z hlediska ochrany práv žalobců je podle městského soudu zásadní, zda žalobci měli v řízení možnost uplatnit k záměru své stanovisko a dosáhnout vypořádání svých námitek. Ze spisu přitom vyplývá, že tomu tak bylo. Žalobcům lze podle městského soudu přisvědčit v tom, že z oznámení o zahájení řízení není patrné, jakých všech pozemků přesně se týká změna využití území. Předmět obou žádostí podaných stavebníkem totiž stavební úřad smísl do jednoho vymezení předmětu řízení. Na druhou stranu nelze dospět k tomu, že by v důsledku této nepřesnosti bylo vymezení předmětu územního řízení natolik neurčité, že by žalobci nemohli účinně uplatňovat v územním řízení svá práva a zájmy. Žalobci sice poukázali na údajné nedostatky ve vymezení předmětu řízení, avšak netvrdili, že by tím bylo jakkoliv konkrétně zasaženo do jejich práv, např. že v důsledku nejasnosti nemohli uplatnit určité námitky, které by uplatnili, kdyby bylo vymezení předmětu řízení precizní. Podle městského soudu pak není pravdou, že by vymezení bylo nedostatečné i v rozhodnutí stavebního úřadu, jak tvrdí žalobci. Ve čtyřech výrocích rozhodnutí stavebního úřadu je přehledně uvedeno, že změna využití území se týká pozemku parc. č. 150/2, druh a účel změny využití území bude rozšíření hřbitova – plochy k pohřbívání a nebude mít negativní vliv na okolí (výrok I.), jsou stanoveny podmínky pro změnu využití území (výrok II.), je umístěna stavba Rozšíření hřbitova v Dolní Bečvě, na jakých pozemcích a z jakých stavebních objektů se skládá (výrok III.) a jednotlivé stavební objekty jsou detailně popsány v podmínkách pro umístění stavby (výrok IV.).

[6] K námitce žalobců, že vlastníkům technické infrastruktury nebylo řádně oznámeno zahájení územního řízení, protože v něm nebyli označeni identifikačními údaji v rozsahu jména, příjmení, bydliště, popř. názvu a sídla, městský soud uvedl, že z celkového situačního výkresu nevyplývá, že by přes pozemek žalobců vedla některá z inženýrských sítí (kromě nadzemního vedení rádiové sítě), jež by měla být záměrem přímo ovlivněna a dotčena. Nelze tedy dovodit, že by se provedení záměru mělo dotýkat vedení některé sítě tak, aby se současně dotkla i práv a zájmů žalobců. Městský soud proto uzavřel, že žalobci svou procesní aktivitou fakticky nesledují ochranu svých vlastních veřejných subjektivních práv v tom rozsahu, v jakém se umísťovaná stavba a změna využití území dotýkala jejich zájmů. Žaloba proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je prostředkem ochrany veřejných subjektivních práv žalobce, avšak není prostředkem obecné kontroly veřejné správy. Žalobcům tak náleží pouze domáhat se ochrany vlastních práv, přičemž žalobcům nesvědčí žádné veřejné subjektivní právo na řádné zjištění a stanovení okruhu účastníků řízení a ochrany jejich práv. Z tohoto hlediska je pak podstatné, že se žalobci jako s účastníky jednáno bylo, ti se v řízení mohli domáhat zohlednění a ochrany svých zájmů. Procesní

práva žalobců tak tímto postupem stavebního úřadu či krajského úřadu poškozena nebyla. Námitky směřující k ochraně domnělých práv třetích osob vybočují z mezí soudního přezkumu a předmětem žaloby být nemohou.

III.

[7] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně a) [dále jen „stěžovatelka“] v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. a) a d) s. ř. s.

[8] Podle názoru stěžovatelky městský soud pochybil, když dospěl k závěru, že pokud dokumentace přiložená k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby obsahově dostačovala i k projednání žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území, nelze shledat žádnou vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí v tom, že stavební úřad nevyžadoval od stavebníka předložení další v podstatě obsahově totožné dokumentace. Podle stěžovatelky měl stavební úřad primárně při vyhodnocení formálních náležitostí žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území shledat, že není doložena zákonem předepsaná žádost a tuto vadu měl řešit s využitím § 86 odst. 4 stavebního zákona, jelikož dnem podání žádosti o změně využití území bylo zahájeno samostatné správní řízení a k tomuto řízení měl stavebník předložit příslušnou žádost s předepsanými přílohami, nadto když v předložené žádosti stavebník nikterak neupozorňoval na návaznost na dokumentaci předloženou v jiném probíhajícím správním řízení. Městský soud dále pochybil, když zastal názor, že za popsané situace by trvání na požadavku předložení další dokumentace, která by se obsahově v rozhodných parametrech nelišila, představovalo nepřiměřený formalismus a postup v rozporu se zásadou procesní ekonomie a zásadou rychlosti řízení. K tomu stěžovatelka uvedla, že stavební úřad naopak při nepožadování další dokumentace postupoval v rozporu se zásadami správního řízení, a to v rozporu se zásadou legality, kdy správní orgán musí postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, a dále pak v rozporu se zásadou dispoziční, kdy je správní orgán vázán obsahem žádosti a není v pravomocích správního orgánu, aby za stavebníka do žádosti jakkoli vstupoval či svým správním uvážením nahrazoval nedostatky žádosti. Stavební zákon ani žádný prováděcí právní předpis nestanovuje to, že pokud se vede společné řízení, je možné nahradit povinnou přílohu jedné žádosti „podobnou“ přílohou žádosti druhé. Na základě jednotlivých podaných žádostí bylo zahájeno územní řízení. Územní řízení o změně využití území bylo zahájeno na základě vadné žádosti, která neobsahovala přílohu ve formě předepsané dokumentace a nadto i samotná žádost byla podána bez části B. Nedoložení dokumentace podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, k žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území má za následek to, že řízení je zatíženo vadou, pro kterou je meritorní rozhodnutí nezákonné. Ze skutečnosti, že stavební úřad následně přistoupil ve smyslu § 140 odst. 1 správního řádu z moci úřední ke spojení obou řízení, nelze dovodit, že by takovým spojením pominul požadavek na to, aby byl vymezen předmět řízení pro každý ze záměrů (byť dále projednávaných ve společném řízení), či na to, aby každý ze záměrů o vydání územního rozhodnutí byl doložen náležitostmi podle § 86 odst. 1, odst. 2 a 7 stavebního zákona.

[9] Stěžovatelka dále namítala, že názvy stavby a změny využití území, které uvedl v žádostech stavebník, nekorespondují s názvem stavby a změny využití území uvedených v rozhodnutí stavebního úřadu. Dále pak i pozemky přímo dotčené záměrem, které

pokračování

stavebník uvedl do žádostí, se neshodují s pozemky uvedenými ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Z uvedeného je podle názoru stěžovatelky zřejmé, že došlo k porušení zásad správního řízení, a to zásady legality a zásady dispoziční, což má za následek nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu.

[10] Stěžovatelka závěrem namítala, že v oznámení o zahájení územního řízení nebyl řádně stanoven předmět řízení. I když účastníci řízení byli obeznámeni s tím, že mohou nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, již v oznámení o zahájení řízení musí být předmět řízení definován natolik určitě, aby byl zřejmý rozsah stavby a vliv stavby na okolí. V oznámení o zahájení územního řízení je předmět řízení vymezen jako „Rozšíření hřbitova v Dolní Bečvě na pozemku st. p. 340, parc. č. 150/2, 150/3, 2635/2, 2635/8, 2690/1, 151 v katastrálním území Dolní Bečva“ s tím, že je uvedeno, jaké stavební objekty stavba obsahuje, aniž by však bylo jednoznačně vymezeno, co je předmětem změny využití území, což je dáno též popsány nedostatků žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území. Z uvedeného podle stěžovatelky vyplývá, že stavební úřad se dostatečně nezabýval tím, zda obě stavebníkem podané žádosti obsahují náležitosti požadované v § 86 odst. 2 a 7 stavebního zákona, ani tím, co má být předmětem každé jednotlivé žádosti, či nesouladem údajů uvedených v žádostech a přiložené dokumentaci. Přestože žalobci vadnost žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby a žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území a nedostatečnost podkladů k nim předložených namítali, stavební úřad nepostupoval podle § 86 odst. 5 stavebního zákona a přistoupil k věcnému projednání obou záměrů.

[11] Na základě výše uvedeného proto stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v plném rozsahu odkazuje na napadený rozsudek, s jehož odůvodněním se zcela ztotožňuje. Stavební úřad i krajský úřad se v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně vypořádaly se všemi námitkami žalobců, jakož i s tím, zda obě stavebníkem podané žádosti obsahují náležitosti požadované § 86 odst. 2 a 6 stavebního zákona, stejně jako s tím, co má být předmětem každé jednotlivé žádosti. Stejně tak se dostatečně vypořádaly i s údajným nesouladem údajů uvedených v předložených žádostech a přiložené dokumentaci. Krajský úřad rovněž správně zhodnotil, že žádost stavebníka o vydání územního rozhodnutí a žádost stavebníka o vydání rozhodnutí o změně využití území včetně přiložených podkladů byly dostačující k projednání záměru v územním řízení, tedy že stavebník doložil všechny podklady potřebné pro vydání územního rozhodnutí. Městský soud pak podle žalovaného zcela správně dospěl k závěru, že pokud dokumentace přiložená k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby obsahově dostačovala i k projednání žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území, nelze v tomto shledat žádnou nezákonnost mající vliv na výsledné rozhodnutí. Za popsané situace by trvání na požadavku předložení další dokumentace, která by se v obsahových parametrech nelišila, představovalo nepřiměřený formalismus. Pro ochranu práv žalobců v územním řízení a řádný postup stavebního úřadu na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci je zásadní, zda předložená dokumentace poskytovala dostatečný podklad pro rozhodnutí, a zároveň, zda bylo účastníkům řízení z dostupných

podkladů zřejmé, co stavební úřad v územním řízení projednává, aby proti záměru mohli smysluplně uplatnit vlastní námitky a připomínky, což se také stalo. Žalobci rovněž nedefinovali, jak absence části B žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území porušila jejich veřejná subjektivní práva. K namítanému nedefinování předmětu řízení o umístění stavby v oznámení o zahájení řízení žalovaný uvedl, že již ze samotného oznámení o zahájení územního řízení žalobci získali poměrně přesnou informaci o tom, o jaký předmět řízení se jedná. Jednak věděli, že byly podány dvě žádosti, jednak věděli, o jakou stavbu se jedná a z jakých stavebních objektů se skládá a konečně také věděli, na jakých pozemcích bude stavba umístěna. Oznámení o zahájení územního řízení obsahuje taxativní výčet pozemků, kterých se záměr týká, a také taxativní výčet jednotlivých stavebních objektů, když současně byli žalobci poučeni, kdy a kde mohou nahlížet do pokladů rozhodnutí, tedy seznámit se s projektovou dokumentací a dalšími podklady. Z hlediska ochrany práv žalobců je zásadní, zda měli žalobci v řízení možnost uplatnit k záměru své stanovisko a dosáhnout vypořádání svých námitek. K tomu na obou stupních stavebního řízení řádně došlo. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[13] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že postupovala při podání žádostí, zahájení řízení i v průběhu řízení podle dispozic stavebního úřadu, a to včetně předložení požadované dokumentace. Podle jejího názoru předložením jedné dokumentace ve dvojím vyhotovení zahrnující veškeré činnosti související se záměrem rozšíření hřbitova k spojenému řízení splnila požadavky věcně a místně příslušného správního orgánu pro vydání povolení. Námitky stěžovatelky jsou nepřiměřeně formalistické. Osoba zúčastněná na řízení na základě platných povolení již provedla většinu činností spojených s rozšířením hřbitova a naplnila tak ve veřejném zájmu potřeby občanů obce, k jejich prospěchu a spokojenosti v této základní službě. V roce 2020 došlo i k uložení prvních ostatků zemřelých v rozšířeném hřbitově. Osoba zúčastněná na řízení považuje za dostatečně prokazané, že žalobci byli s předmětem řízení dlouhodobě obeznámeni. Záměr rozšíření hřbitova byl definován dostatečně určitě. Všichni ostatní účastníci řízení předmět řízení plně pochopili. Žalobci nepovažovali opatření s ozeleněním prostor rozšířeného hřbitova za dostatečné vzhledem k tomu, že jejich vícepodlažní rodinný dům měl a i po rozšíření hřbitova má zachované výhledy na hřbitov. Vícepodlažní dům však žalobci postavili s výhledem na hřbitov a tedy si museli být vědomi vlivu hřbitova na kvalitu bydlení v rodinném domě již v minulosti. Rozšíření hřbitova je provedeno ku prospěchu všech občanů i stěžovatelky. Osoba zúčastněná na řízení tak považuje dosavadní posouzení ve věci za zákonné.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jelikož stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou,

pokračování

protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[17] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl městský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelkou a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek městského soudu plně ob stojí.

[18] Stěžovatelka dále namítala, že městský soud pochybil, když neshledal vadu řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí v tom, že stavebník k žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území nedoložil dokumentaci podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že stavebník podal dne 6. 3. 2017 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby a dne 20. 3. 2017 žádost o vydání rozhodnutí o změně využití území. Stavební úřad následně usnesením ze dne 21. 3. 2017 územní řízení o umístění stavby a územní řízení o změně využití území spojil do společného řízení. Žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby byla podána na předepsaném formuláři podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, a žádost o vydání rozhodnutí o změně využití území byla podána na předepsaném formuláři podle přílohy č. 2 uvedené vyhlášky. Předložené žádosti o vydání územního rozhodnutí obsahují kromě obecných náležitostí podle správního řádu základní údaje o požadovaném záměru, identifikační údaje o stavbě a pozemcích, na nichž se má záměr uskutečnit, uvedení osob, které mají vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím přímo dotčena. Stavebník k žádosti připojil koordinované závazné stanovisko odboru životního prostředí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm, stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje a Krajské hygienické stanice Zlínského kraje. Stavebník k žádosti dále přiložil souhlasná stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení a k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních

pásem. Dále přiložil dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí zpracovanou Ing. B. B., která obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, situační výkresy, výkresovou dokumentaci a dokladovou část.

[20] Z uvedeného vyplývá, že stavebník předložil podrobnou a dostačující dokumentaci pro územní řízení o umístění stavby podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., což ostatně stěžovatelka nijak nezpochybnila. Je rovněž zjevné a nesporné, že záměrem obou žádostí stavebníka bylo rozšíření stávajícího hřbitova. Protože se jednalo o jeden a tentýž záměr, jehož jednotlivé části spolu úzce souvisí, a který byl projednáván v jednom společném řízení, stavební úřad po stavebníkovi již nevyžadoval samostatnou dokumentaci pro rozhodnutí o změně využití území podle přílohy č. 2 uvedené vyhlášky, neboť by se v ní opakovaly údaje uvedené v dokumentaci pro rozhodnutí o umístění stavby. Jinak řečeno, všechny potřebné údaje, které musí obsahovat dokumentace pro vydání rozhodnutí o změně využití území v daném případě, obsahovala také předložená dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby. Městský soud se velmi podrobně zabýval požadavky na obsah dokumentace pro vydání územního rozhodnutí a porovnal je se skutečným obsahem stavebníkem předložené dokumentace, přičemž dospěl k oprávněnému závěru, že předložená dokumentace k rozhodnutí o umístění stavby po obsahové a formální stránce splňovala taktéž požadavky na dokumentaci, která má být přílohou žádosti o rozhodnutí o změně využití území. Přitom městský soud zcela správně poukázal na to, že žalobci spatřovali porušení stavebního zákona pouze v tom, že k žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území nebyla přiložena samostatná dokumentace, aniž by uvedli, jak byla postupem stavebního úřadu, krajského úřadu nebo žalobou napadeným rozhodnutím porušena jejich veřejná subjektivní práva. V této souvislosti pak městský soud správně připomněl, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. je prostředkem ochrany veřejných subjektivních práv a nikoliv prostředkem obecné kontroly veřejné správy. Zdejší soud souhlasí se závěrem městského soudu, že pokud dokumentace přiložená k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby byla dostačující i k projednání žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území, nelze shledat žádnou vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí v tom, že stavební úřad nevyžadoval od stavebníka předložení další v podstatě obsahově totožné dokumentace.

[21] Námitka stěžovatelky, že v oznámení o zahájení územního řízení nebyl řádně stanoven předmět řízení, je rovněž nedůvodná. K tomu Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uvádí, že z oznámení o zahájení řízení ze dne 21. 3. 2017 je jednoznačně zřejmé to, že stavebník podal dvě žádosti, a to žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby a žádost o vydání rozhodnutí o změně využití území, které budou projednávány ve společném řízení. Dále je z oznámení zcela zřejmý záměr stavebníka o rozšíření stávajícího hřbitova v Dolní Bečvě, přičemž oznámení obsahuje výčet pozemků, kterých se záměr týká, a také výčet jednotlivých stavebních objektů. Současně byli účastníci řízení poučeni, kdy a kde mohou nahlížet do podkladů rozhodnutí, tedy seznámit se s projektovou dokumentací a dalšími podklady. Oznámení o zahájení řízení rovněž obsahuje označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení a funkci oprávněné úřední osoby a její podpis. V daném případě byl tedy podle názoru zdejšího soudu předmět řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníci řízení mohli účinně uplatňovat v územním řízení svá práva a zájmy. Oznámení o zahájení řízení pak bylo účastníkům řízení doručeno veřejnou vyhláškou dne 22. 3. 2017, tedy v dostatečném

pokračování

předstihu před konáním ústního jednání, které bylo nařízeno na 25. 4. 2017. Tohoto ústního jednání se zúčastnili i žalobci prostřednictvím svého zástupce a vnesli celou řadu věcných i procesních námitek, které následně stavební úřad vypořádal ve svém rozhodnutí. Na základě uvedených skutečností tedy nelze dospět k závěru, že by stěžovatelka byla postupem stavebního úřadu dotčena na svých veřejných subjektivních právech, což ostatně ani ona sama v kasační stížnosti netvrdí.

[22] Námitkou stěžovatelky, že názvy stavby a změny využití území, které uvedl v žádostech stavebník, nekorespondují s názvem stavby a změny využití území uvedených v rozhodnutí stavebního úřadu, a že pozemky přímo dotčené záměrem, které stavebník uvedl do žádostí, se neshodují s pozemky uvedenými ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu, se Nejvyšší správní soud pro její nepřipustnost nemohl zabývat. Jedná se totiž o námitku, kterou stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[25] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2023

David Hipšr
předseda senátu